

Η παιδοκτόνος άμβλωσις.

ΧΡΙΣΤΟΨΦΑΝΤΟΣ

Η ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ΑΜΒΛΩΣΙΣ

Πολλά είδη ξεπεσμοῦ ὑφίστανται καί πολλές μορφές διαστροφῆς κυριαρχοῦν εἰς τήν ἀνθρωπίνη ὑπαρξί ὅταν αὐτή ἐκουσίως ἀποκόπτεται ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας καί τοῦ συνδέσμου τῆς μέ τόν Θεόν. Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως ἐγκληματική διαστροφή, πού προϊόντος τοῦ χρόνου αὐξάνεται ραγδαίως εἶναι τό κακό τῶν ἀμβλώσεων. Ὁμολογουμένως, δέν ὑπάρχει χειρότερο καί ἀπαισιώτερο γεγονός ἀπό τό νά θανατώνῃ ὁ ἄνθρωπος τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο καί μάλιστα εἰς τήν ἐμβρυακή του ἡλικία, πόσω δέ μᾶλλον ἢ μητέρα τό παιδί τῆς.

Διά τῶν ἀμβλώσεων ἐπανερχόμεθα εἰς τίς ἀρχαῖες τραγικές κατά-στάσεις πού ἐβίωνε ἡ κοινωρία τῶν ἀνθρώπων καί γιά τήν ὁποία κοινωρία οἱ Λατῖνοι ἔλεγαν τήν γνωστή φράσι «Homo homini lupus», δηλαδή ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ λύκος. Εἶναι δέ τόσο ἀποτρόπαια ἢ κατάστασις ὅπως διαμορφώνεται αὐτή ἀπό τόν ἐκούσιο φόνο τοῦ ἀνυπερασπίστου ἀνθρώπου, πού θυμίζει ἐκεῖνο πού ἔγραψε ὁ ἡγέτης τῶν Μενσεβίκων στήν Ρωσία Youri Martov, ὅτι:

«Ἀπό τήν πρώτην ἡμέραν τῆς καταλήψεως τῆς ἐξουσίας οἱ Μπολσεβίκοι ἤρχισαν νά σκοτώνουν: Τούς αἰχμαλώτους (ὅπως πράττουν αἱ πρωτόγονοι φυλαί), τούς ἐχθρούς των, τούς ἀντιπάλους των... Τό κτῆνος ἐγεύθη τό ζεστόν ἀνθρώπινον αἷμα. Ἡ μηχανή ἢ φονεύουσα τόν ἄνθρωπον λειτουργεῖ ἔκτοτε ἀδιαλείπτως. Ἡύξῆθησαν αἱ φρικαλεότητες καί τά ἄτομα ὑπεβιβάσθησαν εἰς τήν κτηνωδίαν καί τόν πρωτογονισμόν... Ὁ δήμιος κατέστη ἡ κεντρική μορφή τῆς Ρωσικῆς ζωῆς!» (1)

Παραλλάσσοντας τώρα τά άνωτέρω σέ κάποια σημεία τους, άνεπιφυλάκτως μπορούμε νά ποϋμε ότι: «Άπό τήν πρώτην ήμέραν τής ύπογραφής τής άποποινικοποιήσεως τών άμβλώσεων, οί άνθρωποι άρχισαν νά φονεύουν τά άνυπεράσπιστα έμβρυα-άνθρώπους (όπως πράττουν αι πρωτόγονοι φυλαί) ώσάν νά είναι αντίπαλοί των... Τό κτήνος (μητέρα τίς περισσότερες φορές συνεργουόντος του πατρός, ίατρός, κ.λ.π.) έγεύθη τό ζεστόν ανθρώπινον αίμα. Η άμβλωσις ή φονεύουσα τόν άνθρωπον λειτουργεί έκτοτε άδιαλείπτως και έπισήμως. Ηύξήθησαν αι φρικαλεότητες και τά άτομα υπεβιβάσθησαν εις τήν κτηνωδιαν και τόν πρωτογονισμόν... Ό φόνος διά τών άμβλώσεων κατέστη ή κεντρική μορφή τής Έλληνικής και Παγκοσμίου κοινωνίας»!

Βεβαίως, περί τών άμβλώσεων ή άλλως τών έκτρώσεων, και επί τό κομψώτερον, διά νά απαλύνεται-συγκαλύπτεται ή ώμή πραγματικότης του έγκλήματος, περί τής «τεχνητής διακοπής τής κυήσεως, ή τής άνεπιθυμήτου έγκυμοσύνης», έχουν γραφή άρκούντως ικανές έπιστημονικές μελέτες. Μελέτες ιατρικές, θεολογικές, κοινωνιολογικές, νομικές και άλλες, οί όποιες άποδεικνύουν ξεκάθαρα ότι πρόκειται περί έγκλήματος, μάλιστα ψυχροϋ και εκ προμελέτης, και όχι μόνον. Έπομένως, θά κατάληγαμε εις κοινόν τόπον εάν επαναλαμβάναμε τά έπιστημονικά επιχειρήματα διά νά αποδείξωμε του λόγου τό άληθές.

Έπιβάλλεται όμως εις τά στενά πλαίσια αυτού του κειμένου νά τονισθοϋν κάποιες αλήθειες, οί όποιες άφυπνίζουν τούς καθ' ύλην αρμοδίους και ταυτοχρόνως κάνουν νά άγανακτοϋν όσους ζοϋν αυτήν τήν φρίκη αλλά δέν δύνανται νά τήν σταματήσουν. Και όπως σέ κάθε έγκληματική ένέργεια υπάρχουν οί φυσικοί και ήθικοί άυτουργοί, έτσι κι εδώ στίς έγκληματικές έκτρώσεις συλλαμβάνονται επ' άυτοφώρω οί παραπάνω φυσικοί και ήθικοί άυτουργοί, αλλά και όσοι άνέχονται αυτήν τήν κατάρα τής γενοκτονίας. Τής Παγκοσμίου γενοκτονίας, αλλά και τής γενοκτονίας τών Έλλήνων για νά περιορισθοϋμε εις τά καθ' ήμας.

Πρίν περάσωμε νά δοϋμε την όζουσαν πληγήν τών υπευθύνων τής καταστάσεως αυτής θά πρέπη νά αναφέρωμε ότι σύμφωνα μέ έπίσημες μετρήσεις ο αριθμός τών άμβλώσεων μόνον εις τήν Πατρίδα μας έφθασε και ξεπέρασε τόν άστρονομικόν διά τόν πληθυσμόν τής Ελλάδος αριθμόν τών 400.000 έτησίως. Τραγικόν, ταυτοχρόνως δέ άπίστευτον και όμως άληθινόν! Όστε περισσότερα από 1000 έλληνόπουλα θυσιάζονται καθημερινώς εις τόν Μολώχ(2) τών έκτρώσεων. Όπωςδήποτε και εις τό έγκλημα αυτό διεκδικούμε, τηρουμένης τής πληθυσμιακής αναλογίας, παγκοσμία πρωτιά και άνευ άντιρρήσεων καταλαμβάνομε τό ρεκόρ Γκίνες.

Δέν έξαντλεῖ ὅμως δυστυχῶς τό παραπάνω ρεκόρ ὀλόκληρη τήν πικρή ἀλήθεια περί τῶν ἐκτρώσεων εἰς τήν Ἑλλάδα, εἰς τήν χώρα ὅπου ἡ πραγματικότης, λόγω οἰκονομικῶν συμφερόντων καί ὄχι μόνον, καλύπτεται καί θάπτεται ἀπό τήν φρίκη τοῦ ἐπισήμου κρατικοῦ ψεύδους. Καί τοῦτο διότι ὁ πραγματικός ἀριθμός τοῦ ἀσταματήτου τούτου ἐγκλήματος εἶναι πολύ μεγαλύτερος λόγω τῆς ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας. Καί συνήθως «ἱεροκρυφίως» ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια ἐν συνεννοήσει πάντοτε μητέρας καί ἱατροῦ, δηλαδή, κατόπιν ἐντολῆς τῆς φόνισσας μητέρας, ὁ ἱατρός, μέ δέλεαρ τό ἀφορολόγητο ἀδρό χρῆμα, ἀναλαμβάνει χρέος ἐκτελεστῆ τοῦ ἐμβρύου-ἀνθρώπου. Οὐδεῖς λοιπόν γνωρίζει τόν ἀκριβῆ αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ἀριθμόν παρά μόνον ὁ Θεός πού τίς οἶδεν γιά πόσο ἀκόμη, ἔνεκα τῆς ἀνεκφράστου ἀγάπης καί μακροθυμίας Του θά συγκρατῆ τήν δικαίαν ὀργήν Του καί θά ἀνέχεται αὐτό τό ἔγκλημα, δηλαδή νά διαμελίζεται ἀνυπερασπίστως τό πλάσμα Του, πού τελεῖται ἐπιστημονικῶς τῷ τρόπῳ καί ὑπό τήν σκιάν τῆς Θέμιδος(3).

Ἔχομε λοιπόν 400.000 καί πλέον ἐκτρώσεις εἰς τήν Ἑλλάδα ἔτησίως, καί αὐτές μόνον ἐπισήμως! Ἀλήθεια, σέ ποιόν πόλεμο φονεύονται ἄνω τῶν χιλίων ἀνθρώπων ἡμερησίως; Ἀλλά ἐάν αὐτό πού συμβαίνει δέν ἀποτελεῖ ὀμαδική παράκρουσι καί ἐθνική παραφροσύνη, τότε σέ τί εἶδους καταστάσεις θά ἀποδοθοῦν οἱ ὄροι αὐτοί πού περιγράφουν τόν παραλογισμό;

Οἱ μικροί ἄγγελοι, τά ὑποψήφια θύματα, πού κυοφοροῦνται καί φονεύονται, ἐκτός τῶν ἄλλων ἀποτελοῦν τόν θησαυρό τοῦ παρόντος καί τήν ἐλπίδα τοῦ αὔριο.

Μέ μαθηματική ἀκρίβεια, ὄχι ἀπλῶς καταντοῦμε χώρα ἐξοντωμένων γερόντων, ἀφοῦ οἱ θάνατοι, σύμφωνα μέ τήν στατιστική, ξεπέρασαν τίς γεννήσεις, ἀλλά τείνομε πρὸς ἀφανισμόν καί ὡς ἔθνος, ἂν λάβη κανεῖς ὑπ' ὄψιν του τό ἐξωφρενικό δεδομένο ὅτι ἀπό τά παιδιά πού γεννῶνται εἰς τόν Ἑλλαδικό χῶρο τά περισσότερα πλησιάζουν νά εἶναι τέκνα ὄχι Ἑλλήνων, ἀλλά ἄλλοδαπῶν, πού μέ τεχνητή «πολιτική γονιμοποίησι» καταγράφονται ὡς Ἑλληνες πολίτες ἀποκτῶντες καί τήν Ἑλληνική ἰθαγένεια...

Ἦνθα κανεῖς πού μπορεῖ νά ἀρνηθῆ τήν πραγματικότητα πού καταγράφουν τά ἐπίσημα στοιχεῖα; Ἐάν ναι, τότε αὐτός εὐρίσκεται ἐκτός πραγματικότητος καί τοῦ προσάπτεται τό ἀκαταλόγιστον.

Ἐπίσης εἰς τήν ἐποχή μας, ἐποχὴν κατὰ τήν ὁποῖαν ἡ οἰκονομική κρίσις μαστίζει ὀλόκληρον τόν πληθυσμόν, καί μάλιστα τούς ἀδυνάτους καί τά χαμηλά κοινωνικά στρώματα, οὐδόλως ἀποτελεῖ παρονοχίδα ὅτι τό ἴδιο τό κράτος δέν ἀποκλείεται νά συν-καλύπτῃ, τίς ἀμβλώσεις δικαιο-

λογώντας τις ως αποβολές, κλπ., μέ τήν κάλυψι κάποιων ασφαλιστικῶν ταμείων (έννοεῖται, καί μέ κάποιο χρηματικό φιλοδώρημα-φάκελλο διά τούς «εὐεργέτας» ἰατρούς, συνεργάτες καί βοηθούς αὐτῶν), καί ἔτσι νά καθίσταται τό κράτος συνεργόν εἰς τήν σφαγήν τῶν ἕως ὀλίγων ἐβδομάδων ἐμβρύων-ἀνθρώπων. Ὅποτε ἐγείρεται καί ἄλλο θέμα. Φορολογεῖται ἄραγε ὁ Ἕλληνας πολίτης καί γιά φόνους μικρῶν ἀγγέλων μέσω τῆς εἰσφορᾶς εἰς τά ασφαλιστικά ταμεῖα; Δηλαδή φορολογεῖται ὁ Ἑλληνικός λαός γιά τήν ἐπίσημη γενοκτονία; Καί, ἐάν φορολογῆται, δέν εἶναι τότε συνεργός εἰς τά ἐγκλήματα τῶν ἀμβλώσεων; Ὁ νοῶν νοεῖτω. Ὅμως ἰκανόν ἐστί.

Τό θέμα τῶν ἐκτρώσεων εἶναι τόσο σοβαρό καί οὐσιαστικό, ὥστε εὐρίσκεται ἔξω καί ἐπάνω ἀπό ὁποιοδήποτε πλαίσιο μπορεῖ νά θέσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν συνειδησί του.

Ἄνευ ἀντιρρήσεων, εἰς τά μαιευτήρια ὅπου σήμερα διαπράττονται αὐτές οἱ ἀνθρωποκτονίες, μᾶλλον ἐκατόμβες, τό ὀλιγώτερον θά πρέπη νά ὑπάρχουν πινακίδες πού νά ἔχουν χαραγμένη τήν φράσι: «Ἐδῶ σφαγεῖα ἀνυπερασπίστων παιδιῶν»! Καί πόσον θραῖσος χρειάζεται νά διαθέτη κανεῖς γιά νά κατηγορήσῃ τήν ἀρχαία κοινωνία τῆς Σπάρτης ὅταν εἶναι γνωστόν ὅτι (κακῶς βεβαίως) ἔρριπταν τά ἀνάπηρα γεννηθέντα νήπια, εἰς τό βάραθρον τοῦ Καιάδα(4) εἰς τό ὑψηλόν ὄρος τοῦ Ταυγέτου;

Αὐτή δυστυχῶς εἶναι ἡ πραγματικότης, ὅσο καί ἂν ὠρισμένοι «διαρρηγνύουν τά ἱμάτιά τους» καί ἐπιμένουν νά παραμένουν ἀμετάθετοι εἰς τήν παράλογη γνώμη τους.

Ἄγγελοι κυοφορούμενοι εἶναι τά ἔμβρυα. Ἄν μπορούσαν νά μιλήσουν τά σφαγιασθέντα ἔμβρυα, θά ἀπευθύνοντο πρῶτα εἰς τήν μητέρα τους καί θά ἔλεγαν «Μητέρα, γιατί μέ σκότωσες;» Καί διερωτώμεθα, πῶς μία μάνα, στά μάτια τῶν παιδιῶν πού ἐκράτησε, δέν βλέπει τά μάτια τῶν παιδιῶν πού διά τῶν ἀμβλώσεων ἐφόνευσε; Πῶς συμβαίνει νά ἀγκαλιάζῃ καί νά χαίρεται ἀπό τήν μία τά ὑπάρχοντα παιδιά της καί ἀπό τήν ἄλλη νά ἀμνημονῆ καί νά ἐφησυχάζῃ μέ τά "πεταμένα" καί φονευθέντα; Ἡ τά βλέπει συνεχῶς καί δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσῃ;

Δέν θά εἴμεθα δέ ἐκτός θεολογικῆς, λειτουργικῆς καί προσευχητικῆς πραγματικότητος, ἐάν κλῆρος καί λαός, κυρίως δέ τό ἔνδοξον Μοναχικόν μας Τάγμα, ταυτοχρόνως καί μαζί μέ τό «Κύριε ἐλέησον», ἔψαλλε «ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός» τήν δέησιν σέ δοξολογικήν ἀναφοράν «Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ Σου, Κύριε, δόξα Σοι»!

Καί πρὶν περάσωμε εἰς τά πρόσωπα καί τούς ταγούς πού εὐρίσκονται εἰς τὰς κορυφάς τῶν θεσμῶν καί τῶν πυλώνων τοῦ Ἑλληνικοῦ

κράτους και πού ευθύνονται απολύτως γι' αυτήν τήν Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων, ἄς προσθέσωμε ὅτι πίσω ἀπό ὅλα αὐτά τά ἐγκλήματα κρύβεται φυσικά ὁ ἐχθρός τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ὁ λυσσαλέος καί μοχθηρός ἐχθρός τῆς εἰκόνας Του, ὁ Διάβολος. Ὅμως δέν θά μπορούσε ὁ Διάβολος νά κάνη τίποτε, ἐάν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος μέ τήν προαίρεσίν του δέν συνεργοῦσε εἰς τόν ἀφανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Δηλαδή, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε κατά Θεόν, δέν θά ἔπεφτε σέ ἁμαρτήματα, ὅπως εἶναι οἱ πορνεῖες καί οἱ μοιχεῖες, διά τῶν προγαμιαίων καί ἐξωγαμιαίων σχέσεων, καί ὅ,τι ἄλλο μή κατά Θεόν ὀδηγεῖ τούς ἀνθρώπους εἰς τίς ἀμβλώσεις. Καί οἱ γυναῖκες δέν θά χρησιμοποιοῦσαν τά ἐπιχειρήματα πού ἐπικαλοῦνται γιά νά καταφύγουν σέ ἐκτρώσεις, ὅπως εἶναι, ἄλλοτε ἢ δύσκολη οἰκονομική τους κατάστασις, πού δῆθεν δέν τίς ἐπιτρέπει νά μεγαλώσουν καί ἄλλο παιδί, ἄλλοτε τό ὅτι βάζουν τήν καριέρα τους, δηλαδή τόν ἑαυτό τους, ἐπάνω ἀπό τό σπλάγχνο πού ἔχουν μέσα τους, κλπ., πού εἶναι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις» πού κυρίως ευθύνονται οἱ μητέρες.

Νά ἀναφέρωμε καί τίς φοβερές ἐπιπτώσεις τῶν ἐκτρώσεων, ὅπως ὅτι ἡ ἐκτρωσις εἶναι πολλές φορές πιο ἐπικίνδυνη ἀπό τόν τοκετό, ὅτι παρουσιάζονται ἐπιπλοκές πού μπορούν νά ὀδηγήσουν σέ στειρότητα, σέ ἀποβολές στό μέλλον, σέ πρόωρους τοκετούς, σέ παιδιά μέ προβλήματα υγείας, κλπ. Ἀκόμη, μετά ἀπό μία ἐκτρωσις πολλές γυναῖκες ὑποφέρουν ἀπό σοβαρά ψυχολογικά καί ἄλλα προβλήματα, ὅπως κατάθλιψι, μελαγχολία, θλιψι, τύψεις, ἐφιαλτικά ὄνειρα, κλπ.

Εἶναι τόσο φοβερή ἢ πρᾶξις αὕτη, πού ἀγνοεῖ κανεῖς τό ὄνομα μέ τό ὅποιο θά τήν χαρακτηρίση, ἀφοῦ οἱ ὄροι "ἐκτρωσις" ἢ "ἐγκλημα" δέν ἀποδίδουν ἐπακριβῶς τήν τραγικότητα τῆς καταστάσεως, δεδομένου ὅτι ἀπό τήν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἔχομε ἔμψυχη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἄνθρωπο πού ἔχει τήν δυνατότητα νά γίνῃ κατά Χάριν θεός.

Ἐάν ὅμως δυσκολεύεται κανεῖς νά ἐπιλέξῃ ἢ νά κατασκευάσῃ τόν λεκτικό ὄρο τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀμβλώσεων, δέν δυσκολεύεται καθόλου νά ἐννοήσῃ ὅτι τό αἷμα αὐτῶν τῶν ἐμβρύων-ἀνθρώπων σὺν τῷ χρόνῳ θά ξεχυλίση σέ ἕναν πύρινο ποταμό αἵματος πού παρόμοιόν του δέν ἔχει γνωρίσει ἢ ἱστορία τοῦ ἔθνους μας. Ἀποτέλεσμα θά εἶναι νά κατακαύσῃ ὅλους αὐτούς τούς αἰσχροὺς καί κακούργους πού οἱ ἴδιοι τόν ἐπορφύρωσαν καί μαζί μέ αὐτούς ὅλους ἐκείνους τούς ὑποκριτάς πού ἀνέχονταν τά ρυάκια τοῦ αἵματος, τό καύσιμο καί τήν καταστροφή τῶν ἀπαλῶν σαρκῶν, ἀκόμη καί τήν κατασκευὴ (ἴλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε) ποικίλων καλλυντικῶν, κλπ., ἀπό τά σφαγιασθέντα παιδάκια.

Φυσικά, όλοι εύθυνόμεθα για τήν κατάστασι αύτή καί όλοι μαζί θά δεχθοῦμε τά έπίχειρα τής άνυπακοής μας εις τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εις τούς νόμους τής φύσεως καί εις τήν καταστρατήγησι τῶν πνευματικῶν νόμων καί όρίων τής συνειδήσεως-άσυνειδησίας μας.

Όμως, ὅπως σέ ὅλες τίς άρνητικές καταστάσεις καί συμφορές νομοτελειακῶς κάποιοι φέρουν καί τήν μεγαλυτέραν τῶν εύθυνῶν, ἔτσι καί εις τήν περίπτωσιν τῶν άμβλώσεων εἶναι άδήριτος άνάγκη νά τονισθῆ, νά γραφῆ καί νά κηρυχθῆ ἔως τῶν άστρων τοῦ οὐρανοῦ ποιός φέρει τήν μεγαλυτέραν εύθύνην.

Συνεπῶς, οἱ κυρίως ύπεύθυνοι εἶναι οἱ τρεῖς πυλῶνες πού άποτελοῦν τήν ὀργανωμένη πολιτεία. Δηλαδή ἡ νομοθετική, ἡ έκτελεστική καί ἡ δικαστική έξουσία. Κυρίως ὅμως, ἄς παραδεχοῦμε ὅτι τήν μεγαλυτέραν τῶν εύθυνῶν φέρει ἡ Ἐκκλησία. Όταν δέ λέμε Ἐκκλησία, έννοοῦμε ιδίως τήν Ποιμένουσα Ἐκκλησία, μαζί βεβαίως καί μέ τό πλήρωμα τῶν πιστῶν πού άναισθήτως καί σκανδαλωδῶς άνέχονται τήν ὄλην αύτήν κατάστασιν, καθιστῶντας διά τοῦ τρόπου αύτοῦ ὀλόκληρον τό έκκλησιαστικόν Σῶμα συνυπεύθυνον καί βεβαίως άναπολόγητον.

Δέν θά έπιμείνωμε περισσότερον εις τό νά παρουσιάσωμε τόν ὄγκον τῶν εύθυνῶν πού βαραίνουν τήν νομοθετικήν, τήν έκτελεστικήν καί τήν δικαστικήν έξουσίαν, διότι ὁ κάθε νοήμων καί ύπεύθυνος πολίτης αντιλαμβάνεται τίς αιτίες, τίς παραμέτρους καί τίς συνέπειες αύτῶν τῶν εύθυνῶν.

Άλλά, εάν αύτά καί ὄχι μόνον ισχύουν για τούς προαναφερθέντες πυλῶνες, πού διά τής «έκτρωματικῆς πραγματικότητας» τελικῶς κατάντοῦν από πυλῶνες έξουσίας εις έθνικά βάραθρα καί γενεαλογικά καταχθόνια, για τήν Ποιμένουσα Ἐκκλησία καί τόν ὕπνον τής άναισθησίας, τήν σιωπήν, κλπ. τῶν πιστῶν τί θά πρέπη νά ισχύη;

Άπορεῖ κανείς πῶς καί οἱ πέτρες δέν ἔχουν άκόμη ξεσηκωθῆ μέ τά ὄσα συμβαίνουν! Τόν θρίαμβον τοῦ κακοῦ τόν έπιφέρει καί τόν άναδεικνύει ἡ άδιαμαρτύρητος άνοχή καί ἡ σιωπή τής κοινωνίας καί μάλιστα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Κατανοοῦμε λοιπόν πῶς τήν μεγαλυτέραν τῶν εύθυνῶν, επί πνευματικῆς καί πραγματιστικῆς βάσεως, φέρει ἡ Ποιμένουσα Ἐκκλησία καί αύτός οὔτος ὁ Χριστιανικός καί δῆ ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος.

Γιά νά μή μένωμε ὅμως άπλῶς εις τήν θεωρία καί εις τό γενικό "κατηγορῶ" τῶν ύπευθύνων τῶν κοινωνικῶν πληγῶν καί δῆ τής Ποιμενούσης Ἐκκλησίας, ἄς προσηλώσωμε τό βλέμμα μας καί εις τήν έθνική καί έκκλησιαστική μας ιστορία.

Σέ ὄλους θά πρέπη νά εἶναι γνωστό τό τί συνέβη μεταξύ τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου Μεδιολάνων καί τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου. Ὅταν τό 390 ὁ Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων ἔμαθε περί τῆς σφαγῆς ἐπτά χιλιάδων - κατ' ἄλλους δέκα πέντε χιλιάδων - ἀνθρώπων κατά διαταγήν τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοδοσίου εἰς τήν Θεσσαλονίκη, ὄχι ἀπλῶς ἐθλίβη ὡς ἄνθρωπος, ἀλλά ἔπρεπε καί νά ἀποδείξη ὡς ὑπεύθυνος Ποιμένας ὅτι δέν ἀποτελοῦσε ὁ ἴδιος, ὡς ἐπίσκοπος, ἕνα ἀπλό διακοσμητικό στοιχεῖο εἰς τήν Αὐτοκρατορία, ἀλλά καί ὅτι ἦταν ἕνα σημαῖνον πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί ἀπέφυγε νά ἴδῃ κατά πρόσωπον τόν Βασιλέα Θεοδοσίον ὅταν αὐτός ἔφθασε εἰς τά ὄρια τῆς ἐπισκοπικῆς του δικαιοδοσίας.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος τοῦ ἀποστέλλει ὄμως ἐπιστολή εἰς τήν ὁποίαν, ἀφοῦ παριστάνῃ τήν τρομερότητα τοῦ ἐγκλήματος, προσθέτει τά ἐξῆς μνημειώδη λόγια: «Τό ἀμάρτημα δέν ἐξαλείφεται εἰμή διά δακρύων καί μετανοίας• οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχάγγελοι δύνανται νά συγχωρήσουν αὐτό ἄλλως• αὐτός ὁ Κύριος δέν παρέχει τήν ἄφεσιν εἰμή μόνον εἰς τούς μετανοοῦντας. Σέ συμβουλεύω• σέ παρακαλῶ• σέ προτρέπω. Δέν τολμῶ νά τελέσω τήν Ἁγίαν Προσφοράν, ἐάν θελήσης νά παρευρεθῆς εἰς αὐτήν. Ἐάν δέν συγχωρῆται ἐκεῖνος πού ἔχυσε τό αἷμα ἑνός ἀθώου, εἶναι δυνατόν νά συγχωρηθῆ ἐκεῖνος πού ἔχυσε τό αἷμα τόσων ἀνθρώπων;»

Ἀλλά δέν παρέμεινε μόνον εἰς τήν γραπτὴν του διαμαρτυρίαν ὁ ἀτρόμητος ἐκεῖνος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας. Διά τοῦτο καί ὅταν ὁ Θεοδοσίος ἐτόλμησε νά φθάσῃ εἰς τόν ναό, ὁ δυναμικός ἐκεῖνος ἐπίσκοπος, ὁ Ἀμβρόσιος, ἐσταμάτησε εἰς τά πρόθυρα τοῦ ναοῦ τόν πανίσχυρο Μονάρχη καί τόν ἐμπόδισε νά εἰσέλθῃ. Τό ἀποτέλεσμα φυσικά ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ νά συναισθανθῆ τό φοβερό του ἐγκλημα, νά λάβῃ τόν πνευματικό του κανόνα καί μετά ἀπό καιρόν καί κατόπιν γνησίας μετανοίας νά ἐνταχθῆ καί πάλιν εἰς τήν λειτουργικὴν Σύναξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀληθῶς, ἀδυνατεῖ κανεὶς τί νά πρωτοθαυμάσῃ. Τήν θαρρα-λέαν στάσιν τοῦ διαδόχου τῶν Ἀποστόλων, ἢ τήν αὐθεντικὴν μετάνοιαν τοῦ ἐνδόξου Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου;

Ὁ ἐθνικός μας ἱστορικός Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος παρομοιάζει τήν σφαγὴν αὐτὴν ἐπὶ Θεοδοσίου μέ ἄλλην πού εἶχε ἐπισυμβῆ εἰς τήν ἀρχαία Ἑλλάδα καί ὅπου ἐπηκολούθησε σφοδρά διαμαρτυρία ἐκ μέρους τῶν ρητόρων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Γράφει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἀλήστου μνήμης ἐκεῖνος ἱστορικός: «Ἄλλ' ἂν οἱ ρήτορες τοῦ δήμου ἐξέλιπον πρό καιροῦ, προέκυψαν ἤδη οἱ τοῦ λαοῦ ἐπίσκοποι. Ὁ δέ Μεδιολάνων μέγας Ἀμβρόσιος ἀπέδειξεν λαμπρῶς ὅτι εἶχον εἰσέτι οἱ ἀδικούμενοι καί πάσχοντες προστάτας καί ἐκδικητάς ἰσχυρούς, τούς ἱεράρχας αὐτῶν» (5).

Μπορεῖ νά συγκριθῆ ἐκείνη ἡ ἐποχή μέ τήν ἰδική μας τήν ρηχὴ καὶ ζοφώδη ἀπὸ τήν ὁποῖαν ἀπουσιάζουν τὰ ἀνδρεῖα ἐκκλησιαστικά ἀναστήματα; Ναί, οἱ ποιμένες ἐπιβάλλεται νά ὑψώνουν τό ἀνάστημά των καί ὅταν πρέπη νά ἀρθρώνουν τήν πολύ μικρή, ἀλλά τόσο δύσκολο νά ἀρθρωθῆ λέξι, τό «ΟΧΙ». Ὅλοι δέ οἱ ἄρχοντες καί οἱ ἀρχόμενοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκόμη καί αὐτοί οἱ μοναχοί εἶναι ἀνάγκη νά μελετοῦν καί νά ἐμπνέωνται ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς πού τόσον ἐναργῶς καί φυσικά θεοπνεύστως, ὁ Ἰωάννης, ὁ Βοανεργὲς Μαθητῆς, περιγράφει περὶ τῆς ἐκδιώξεως τῶν ἐμπόρων ἐκ τοῦ Ναοῦ (Ἰωάν. Β΄, 12-25).

Καί τίθεται ἐκ νέου ἐρώτημα ἀδυσώπητον: Σήμερα οἱ «Ρήτορες», ὁ νομικός κόσμος, ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί αὐτοί οἱ «ἀθάνατοι Ἀκαδημαϊκοί» αἶρονται εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων, ἢ «ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται»; Κρατοῦν τόν λόγον των, ἢ ἔγιναν ἐπιλήσμονες τῶν ὄρκων των σχετικά μέ τήν προάσπισιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, πολλῶ δέ μᾶλλον τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ζωῆς; Κηρύσσουν τήν ἀλήθειαν ἢ κομπόδεσαν τήν γλῶσσαν των μέ «γόρδιον δεσμόν», ἕως ὅτου, Κύριος οἶδε τό πότε, ἐμφανισθῆ κάποιος νέος Μέγας Ἀλέξανδρος;

Σήμερα, ὑπάρχουν εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον Ἐπίσκοποι πού θά ἀποδείξουν, ἔτι ἄπαξ λαμπρῶς, ὅτι ἔχουν οἱ ἀδικούμενοι, οἱ πάσχοντες καί οἱ ἀνυπεράσπιστοι ἄνθρωποι ἐν ἐμβρυακῇ καταστάσει, προστάτας καί ἐκδικητάς Ἱεράρχας ἰσχυρούς; Ἡ τό ὑπνώττον Σῶμα αὐτῶν, μέ τήν ἄλλοτε ρέγγουσαν καί ἄλλοτε δειλιῶσαν καί ὄχι μόνον κεφαλὴν, παίζει ρόλον μόνον διακοσμητικοῦ στοιχείου "ὄπου φυσάει ὁ ἄνεμος" σέ κενοῦ περιεχομένου, "θεατρικοῦ", οἰκουμενιστικοῦ, κλπ., ἐκδηλώσεις; Μέ αὐτὴν δέ τήν ὑπάρχουσαν κατάστασιν, πῶς εἶναι δυνατόν νά περιμένη κανεὶς λόγον πύρινον, ἀκέραιον καί Πατερικόν περὶ μετανοίας;

Φυσικά, γνωρίζομε ὅτι εἰς τήν ἀθλίαν ἐποχὴν τῶν ὑποχωρήσεων, συμβιβασμῶν, κλπ., πού ζοῦμε, εἰς τήν ἐποχὴν πού προβάλλονται οἱ «ἅγιοι Σιώπιοι» (ῶν ἡ μνήμη καθημερινῶς τελεῖται), σπανίζει, ἐάν δέν ἔχη ἐξαφανισθῆ ἀπὸ προσώπου γῆς, τό «τρίπλοκον φραγγέλιον», τό ὁποῖον κραδαίνεται διὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ, γνησίου, ἀύθεντικοῦ καί προφητικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λόγου. Δυστυχῶς, σήμερα ἀπουσιάζουν οἱ προφητικές μορφές.

Οἱ συμβιβασμοί, οἱ ὑποχωρήσεις, ἡ σιωπὴ, κλπ., δέν ἀποδεικνύουν Ποιμένας γνησίους, ἀλλά μισθωτοὺς πού φεύγουν ὅταν βλέπουν τόν λύκο νά ἔρχεται καί ἀφήνουν τὰ πρόβατα νά τὰ κατασπαράξῃ. «Ὁ μισθωτός... ἀφήσει τὰ πρόβατα καί φεύγει...» (Ἰωάν, Ι΄, 12-13). Ἐκτός ἐάν ὠρισμένοι

θέλουν νά μᾶς πείσουν ὅτι μετηλλάχθησαν ἢ ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξαν «λύκοι βαρεῖς» (Πράξ. Κ', 28-30).

Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, δι' ὅλους ἡμᾶς. Δέν ἀρκεῖ νά ἐπέλθῃ ἀπλῶς μία στιγμιαία ἐθνική μετάνοια. Ἐπιβάλλεται νά ἀκούεται καί νά προσυπογράφεται λόγος διαμαρτυρίας. Εἰς τίς ἡμέρες μας καταντήσαμε νά μᾶς ἐλέγχουν, ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, ἀκόμη καί οἱ εἰδωλολάτρες Νινευίτες. Ἐπιβάλλεται νά συνειδητοποιήσωμε τό μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀμβλώσεων καί νά μετανοήσωμε ἐκ βάθους ψυχῆς καί ἐμπράκτως. Ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς θά πρέπη θρηνητικῶς νά ἀπαγγέλῃ: «Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστί διά παντός» (Ψαλμ Ν'), καθὼς καί «... ἄνδρα αἱμάτων καί δόλιον (πόσω μᾶλλον Ἔθνος) βδελύσσεται Κύριος» (Ψαλμ. ε', 7).

Ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεραρχῶν ἐπιβάλλεται ἐν μετάνοια νά ἀρθῇ εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί ἀφοῦ ζητήσῃ τήν ἔμπρακτῃ μετάνοια τῶν ὑπευθύνων (κατάργησι τοῦ Νόμου περί τῆς ἀποποινικοποιήσεως τῶν ἐκτρώσεων, κλπ.) καί αὐτοὶ ἀρνηθοῦν, τότε ἄς προχωρήσῃ εἰς ἐκκλησιαστικὴν ἀποκοπὴν καί ἀφορισμὸν τῶν ὑπευθύνων πού ἐφαρμόζουν σχέδια καί τακτικὴν «Τζένγκις Χάν καί Ἀττίλα»(6) πρὸς τό χριστιανικὸν καί Ἑλληνικὸν μας Γένος. Ὁ νόμος πού ἀποποινικοποιεῖ τὸν φόνον τῶν ἀγγέλων εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερος ἀπὸ ἐκείνην τὴν φοβεράν διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου, πού ἐφόνευσε ἤδη γεννημένα παιδάκια καί τό μακελειὸ ἐλαβε χώρα σὲ περιορισμένη γεωγραφικὴ κλίμακα.

Ὅφειλομε ἐπὶ τέλους ὅλοι μας νά ἀποδεχθοῦμε ὅτι οἱ ἀμβλώσεις ἀποτελοῦν τὴν εἰδεχθεστέραν μορφήν τῶν ἐγκλημάτων. Καί φυσικὰ δέν ἀναμένομε τοὺς «Γερανοὺς τοῦ Ἰβύκου»(7) γιὰ νά ἐπιβεβαιωθῇ ἡ πραγματικότης τοῦ ἐγκλήματος.

Οἱ Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπολύτως ξεκάθαροι εἰς τό θέμα αὐτό καί οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀποδεικνύουν πασιφανῶς τοῦ λόγου τό ἀληθές, ὅτι δηλαδή ἡ ἀμβλωσις εἶναι φόνος.

Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅτι τό ἔμβρυο ἔχει ἐξ ἀρχῆς τελεία ψυχὴ, δέν μπορεῖ ὅμως νά ἐκδηλώσῃ τίς ἐνέργειές του λόγῳ τῆς ἀτελείας τοῦ σωματικοῦ στοιχείου. Οἱ ἐνέργειες τῆς ψυχῆς ἐμφανίζονται σταδιακὰ μέ τὴν πρόοδο τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ψυχὴ «συνκτίζεται γήινῳ σώματι», μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης ἀναφέρεται εἰς ἐνιαία ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς συλλήψεως. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καί ὁ Μέγας Βασίλειος τοποθετεῖται ἀπαγορευτικὰ γιὰ τὴν ἔκτρωσι, τὴν ὁποία θεωρεῖ

φόνο σέ όποιοδήποτε στάδιο άναπτύξεως καί άν εύρίσκεται τό έμβρυο (Μεγάλου Βασιλείου, Κανονικάί Έπιστολαί).

Όπότε, πρέπει νά διακηρυχθῆ, νά διασαφηνισθῆ καί νά κατανοηθῆ επί τέλους πώς κάθε έγκυος γυναίκα, όχι μόνον κάποιων ήμερῶν ή ώρῶν, αλλά καί κλάσματος δευτερολέπτου, από τήν στιγμή τῆς γονιμοποιήσεως, κυοφορεῖ άνθρωπον. Τό έμβρυον, από τήν στιγμήν τῆς συλλήψεως του εἶναι άνθρωπος καί γι' αυτό ή έκτρωσις εἶναι φόνος ανθρώπου.

Έπιβάλλεται συνεπῶς όλες οι γυναίκες καί ιδίως όσες κυοφοροῦν, νά συναισθανθοῦν τήν μεγάλην εύθύνην πού φέρουν ένώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ έαυτοῦ των, τῆς κοινωνίας καί φυσικά ένώπιον τοῦ ανθρώπου πού πρόκειται νά φέρουν εἰς τόν κόσμον. Καί έννοεῖται πώς ούδεμία έχει τό δικαίωμα νά λέγη πώς εἶναι δῆθεν έλεύθερη καί μπορεῖ νά κάνη ό,τι θέλει. Ναί, εἶναι μέν «έλεύθερη», αλλά δέν έχει τό δικαίωμα νά καταδικάζη εἰς θάνατον καί νά φονεύη τό έμβρυον-άνθρωπον πού εἶναι άνυπεράσπιστο εἰς τά χέρια της καί θέλει νά ζήση.

Άλλά, ἄς τονίσωμε καί τοῦτο: Ό άνθρωπος διά τῶν άμβλώσεων κατανατᾶ χειρότερος καί αὐτῶν τῶν αλόγων ζῶων καί τῶν κτηνῶν, άφοῦ ή άμβλωσις εἶναι όχι μόνον άγνωστη εἰς τό ζωϊκόν βασίλειον, αλλά τούναντίον βλέπομε άκόμη καί αὐτά τά ζῶα νά δείχνουν τέτοια καί τόση άγάπη καί προστασία εἰς τά νεογέννητά τους, πού έάν κανείς τολμήση νά τά άγγίξη ή καί άπλῶς νά τά πλησιάση δέχεται άμέσως τήν άγρία επίθεσί των καί δῆ τῆς μητέρας των.

Έπομένως εἰς τό θέμα αὐτό κατά τραγικόν τρόπον μᾶς έλέγχουν καί μᾶς διδάσκουν, έμᾶς τούς λογικούς ανθρώπους, τά ἄλογα κτήνη καί φυσικά αὐτοί οι πίθηκοι, πού κάποιοι άνοήτως φρονοῦν ότι άποτελοῦν τούς προγόνους των. "Όχι, δέν άποτελοῦν τούς προγόνους τῶν λογικῶν ανθρώπων οι πίθηκοι, άποτελοῦν όμως, (ῶ τραγική εἰρωνεία) τούς διδασκάλους άγάπης τῶν γονέων πρός τά τέκνα γιά όσους πρῶτα έχουν άρνηθῆ τήν πίστι στόν Θεό καί την φιλοστοργία πρός τά κυοφορούμενα ανθρώπινα έμβρυα.

Άλλά έάν φθάνωμε εἰς τό σημείον αὐτό, νά κατανοῦν οι άνθρωποι χειρότεροι τῶν ζῶων, τότε κατανοεῖ κανείς τό βάραθρον τῆς πτώσεως τοῦ ανθρώπου καί τήν ανάγκην τῆς άνορθώσεως του διά τῆς μετανοίας καί τῆς γνώσεως καί αὐτῶν άκόμη τῶν στοιχειωδῶν άληθειῶν πού άφοροῦν τήν φύσιν τοῦ ανθρώπου.

Όσοι δέ έπесαν εἰς τό άνάθεμα αὐτό τῶν άμβλώσεων, ἄς μήν άπελπίζωνται, αλλά καί ἄς μήν άμελοῦν τήν σωτηρίαν τους, διότι μόνον ή άπλή συναίσθησις τῶν πράξεών των δέν άρκεῖ. Χρειάζεται ή εύλογημένη

πορεία εις τήν ὁδόν τῆς μετανοίας. Τά δάκρυα τοῦ Πέτρου, μετά τήν πτώσιν τῆς ἀρνήσεώς του, ἄς γίνουν καθοδηγητικά γιά ὄλους μας (Ματθ. κστ', 69-75).

Ἐπιβάλλεται λοιπόν νά καταργηθῆ ὁ ἄνομος τοῦτος νόμος τῆς ἀποποινικοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων, πού φονεύει ἀνθρώπους καί ἀφανίζει τό Ἑλληνικόν Ἔθνος, καί ἡ Ποιμένουσα Ἐκκλησία ἐπί τέλους νά ἀφυπνισθῆ καί νά ὀρθοτομῆ καί ἐπί τοῦ θέματος τούτου τόν λόγον τῆς ἀληθείας ἀπό «τῆς κεφαλῆς ἕως τῶν ἄκρων-ὀνύχων-μελῶν της».

Χρειάζεται δέ νά τονισθῆ τό καθῆκον πού ἔχουν ἡ Ἐκκλησία, ὁ ἰατρικός καί νομικός κόσμος καί γενικῶς ὄλοι οἱ ἀρμόδιοι εις τό νά διαφωτίσουν τόν κόσμον, καί ἰδίως τίς γυναῖκες, ὅτι οἱ ἀμβλώσεις εἶναι φόνος καί ὅτι οἱ γυναῖκες γίνονται παιδοκτόνοι.

Τονίζομε, ὅτι ἡ ἔκτρωσις εἶναι φόνος κατά κατηγορίαν: ἐκ προμελέτης, ἐκ συμμετοχῆς, ἐξ ἐξαναγκασμοῦ, ἐξ ἀγνοίας καί κάποιες φορές ἐξ ἀφελείας... Δέν παύει ὅμως πάντοτε νά εἶναι φόνος. Ἐπιβάλλεται ἐπείγουσα θεραπεία κατά κατηγορίαν. Γνησία μετάνοια γιά ὄλους τούς αὐτουργούς, τούς ἐκ προμελέτης, ἐκ συμμετοχῆς καί ἐξ ἐξαναγκασμοῦ, ἐπίσης δέ μετάνοια καί ἐπί πλέον πλατειά ἐνημέρωσις γιά τούς ἐξ ἀγνοίας καί ἐξ ἀφελείας.

Δέν ἔχομε λοιπόν παρά νά εὐχηθοῦμε οἱ ἀντικειμενικοί μας φόβοι νά μήν δολοφονηθοῦν, ἀλλά νά κυοφορήσουν ἐλπίδα καί μετάνοια. Οἱ ἐγκληματίες νά ἔλθουν σέ ἔμπρακτη μετάνοια καί οἱ Μήδειες(8) παιδοκτόνοι μητέρες νά μετανοήσουν καί νά ἐπιστρέψουν εις τόν φυσικό τους χῶρο καί νά γίνουν φιλότεκνες μητέρες.

Θρηνώδης καί σπαρακτική φωνή ἀκούεται ἀπ' ἄκρου εις ἄκρον τῆς Ρωμηοσύνης. Φωνή ἐκ τῶν αἰματοποτισμένων βάρáθρων ἀντηχεῖ, ἡ ὁποία ἐτοιμάζει βαρύ πνευματικόν κανόνα διά τά τέκνα τῆς ἀνομίας καί τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀμβλώσεων.

Ἐλλάς κλαίουσα τά τέκνα αὐτῆς καί οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν.

Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε ἐπί τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν.

Ἀμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Βλέπε εις τό ἔργον του "A bas la peine de mort".

(2) Μολώχ, θεός τῶν Μωαβιτῶν, εἰς τόν ὁποῖον οἱ λάτρεις του ἐθυσίαζαν βρέφη καί μικρά παιδιά.

(3) Θέμις, θεότης τῆς δικαιοσύνης κατά τούς ἀρχαίους.

(4) Καιάδας, μεγάλο βάραθρο στό ὄρος Ταϋγετος εἰς τό ὁποῖο οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάτες ἔρριπταν τά γεννηθέντα ἀνάπηρα νήπια

(5) Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Τόμος Β΄, Κεφ. β΄, σελ. 101.

(6) Τζένγκις Χάν, Μογγόλος πολιτικός καί στρατιωτικός ἡγέτης. Θεωρεῖται κατ' ἐξοχήν αἰμοβόρος κατακτητής (1155 - 1227 μ.Χ.).

Ἀττίλας, γεννήθηκε τό 406 μ.Χ. ἡγέτης τῶν Οὔννων ἀπό τό 434 μ.Χ. ἕως τόν θάνατό του 453 μ.Χ. Θεωρεῖται ἐκ τῶν πλέον αἰμοβόρων καί αἰμοσταγῶν ἡγετῶν τῆς ἱστορίας.

(7) Γερανοί τοῦ Ἰβύκου, γύρω στά 550 π.Χ. Ληστές ἐπιτέθηκαν καί ἐτραυμάτισαν θανάσιμα τόν ποιητή Ἰβυκο. Τήν στιγμή ἐκείνη ἐπέρασαν ἀπό ἐπάνω του ἕνα κοπάδι γερανοί (πουλιά) καί τούς παρεκάλεσε νά ἐκδικηθοῦν τόν θάνατό του. Λίγο ἀργότερα, σέ ἕνα ἀνοικτό θέατρο τῆς Κορίνθου, κατά τήν παράστασι, ἐνεφανίσθησαν οἱ γερανοί κι ἕνας θεατής ἀκούσθηκε νά λέη πανικόβλητος: «Οἱ γερανοί τοῦ Ἰβύκου. Οἱ ἐκδικητές». Ἔτσι, οἱ θεατές κατάλαβαν ὅτι αὐτός ἦταν ὁ ἔνοχος.

(8) Μήδεια, πρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τά παιδιά της.

ΧΡΙΣΤΟΨΦΑΝΤΟΣ

ΠΗΓΗ: http://hristoifantos.blogspot.gr/2014/06/blog-post_18.html

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>